

[Maisted.]

sådan, at de offentlige udgifter har indflydelse på den prisdannelse, vi har her i samfundet, og det er også sådan, at den lønføring, der er i den offentlige sektor, betyder, at man underminerer værdien af det, man skaber i produktionslivet her i landet. Det betyder også, at vi har haft en rekordstor udlandsgæld. Den er hele tiden vokset hurtigere, end regeringen har kunnet forudse, og det betyder, at vi er ganske ude af stand til i mange år fremover at komme ud af vores vanskelige problemer.

Derfor har vi sagt, at man for det første skal fjerne indkomstskatten, og at man dernæst skal lave store offentlige besparelser for at føre den nødvendige kapital over til erhvervsinvesteringer, i stedet for at man anvender disse midler på den offentlige sektor. Hvis man følger vores program, så vil der komme fremmed kapital her til landet, og det betyder igen, at man er i stand til at skabe nogle flere og produktive arbejdspladser.

Det er derfor, vores politik, som ikke har fået en chance endnu til at bevise, at den er bæredygtig, er betydelig bedre end en socialdemokratisk politik, der har bevist, at den ikke duer.

Ivar Hansen (V):

Jeg kan til fru Grethe Philip sige, at vi på ingen måde ser væk fra den problematik, der ligger i henseende til vores meget store udlandsgæld; det gør vi så absolut ikke. Der er naturligvis en sammenhæng imellem disse økonomiske problemer. Der er bl. a. den sammenhæng, som fru Grethe Philip selv nævnte, nemlig at vores meget store udlandsgæld tvinger os til at holde et meget højt renteniveau herhjemme. Det er den sammenhæng, der giver sig udslag i – hvilket i realiteten også Nationalbanken har nævnt som en af problemstillingerne – en tilbageholdende investeringstakt i erhvervslivet, og det er bl. a. en af grundene til, at vi har svært ved at komme ud af vores økonomiske problemer.

Jeg vil gerne fastholde det synspunkt, jeg nævnte før, som vi har givet udtryk for fra venstres side, at vi mener, det ville være et ønskværdigt element i den økonomiske politik herhjemme, også set i denne sammenhæng, at føre en mere tilbageholdende offentlig udgiftspolitik. Det gav vi udtryk for under finanslovedebatten.

Men som jeg også sagde i mit første indlæg:

vurderingen af dette lovforslag og udgangspunktet herfor vil vi naturligvis tage i den finanspolitiske situation, der foreligger nu, men vi har forhold, vi gerne vil drøfte med finansministeren, inden vi tager endelig stilling.

Grethe Philip (RV):

Jeg kan kun glæde mig over de bemærkninger, der nu kom fra hr. Ivar Hansen. Jeg forstår det sådan – jeg ved ikke, om jeg lægger for meget i det – at det også for venstre er hovedhensynet til vores udenlandske gæld, der spiller ind her. Jeg ved ikke, om jeg lægger lidt for meget i det, men i hvert fald er det også for venstre stærkt medvirkende til, at man kunne gå ind for dette lovforslag.

Jeg vil egentlig gerne, da der åbenbart har været nogen tvivl om det i pressen, direkte have bekræftet ved denne lejlighed af ministeren, at vel søger ministeren en bemyndigelse, men deri ligger ikke absolut, at ministeren ønsker at udnytte denne bemyndigelse fuldt ud, men at man ved udnyttelsen af bemyndigelsen stadig væk vil tage hensyn til, hvad der gavner den økonomiske situation mest, specielt med henblik på renteniveaet i Danmark.

Alfred Hansen (DR):

Jeg siger tak til ministeren for bemærkningen om, at ministeren var enig med mig i mine fremsatte betragtninger, og jeg går ud fra, at svaret har relation til mine bemærkninger vedrørende de arbejdsfrie indtægter og den helt naturlige beskatning af disse.

Jeg tror ikke og retsforbundet tror ikke på, at man løser et samfunds krise gennem planøkonomi. Vi kender ganske vist lande, hvor man forsøger det og også påstår, at man har løst landenes problemer gennem planøkonomi, men da retsforbundet ønsker et frit samfund, som ikke er statsdirigeret og ikke har et socialistisk sigte, så kan vi ikke tilslutte os disse planøkonomiske tanker, som har været fremherskende hos flertallet i tinget.

Vi fik oplyst af finansministeren, at det var attraktivt at købe disse obligationer. Det må altså være et gode for dem, der køber dem. Jeg vil gerne spørge finansministeren, om det så ikke må være et onde, et minus, for andre. Man kan vel ikke lave det sådan, at det er et gode for nogle, uden at det går ud over andre. Jeg vil derfor gerne spørge, om ikke det i og for sig er skatteyderne, der betaler det gode, som